ΑΠ27| ΜΑΘΗΤΕΣ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/απ27-μαθητεσ/

Η λέξη προέρχεται από το μανθάνω και στη γραμματική της έννοια σημαίνει: διδάσκομαι από κάποιον. Ακόμη έχει την έννοια «είμαι οπαδός» ή «ακόλουθος» κάποιου.

«Συ ει μαθητής εκείνου· ημείς δε του Μωυσέως εσμέν μαθηταί» (Ιωάν. Θ΄, 28). Η ομιλία μας αφορά τους μαθητές του Ιησού Χριστού, τους μετέπειτα Αποστόλους. Σήμερα, μαθητές του Ιησού Χριστού, σε γενικότερη έννοια, ονομάζονται όσοι πιστεύουν σ’ Αυτόν και φυσικά αποδέχονται τη Διδασκαλία Του και προσπαθούν να Τον μιμηθούν στη ζωή τους.

Είναι γνωστό σε όλους σας και είναι και ιστορικά αποδεδειγμένο, πως οι μαθητές του Ιησού Χριστού ήταν δώδεκα. Τους κάλεσε μετά τη Βάπτισή Του από τον Ιωάννη. Το βάπτισμα του Ιησού είναι ένας από τους μεγάλους σταθμούς στη ζωή Του. Για τη βαθύτερη σημασία του θα μιλήσουμε αναλυτικά σε ειδικό μάθημα. Φαίνεται όμως καθαρά, ότι είναι ένα ορόσημο στη ζωή του Ιησού, γιατί μετά τη Βάπτισή Του κάλεσε τους μαθητές Του και άρχισε το δημόσιο Έργο Του.

Οι μαθητές του Ιησού, οι μετέπειτα Απόστολοι, με τους οποίους έγινε η αρχική διάδοση του Έργου του Ιησού Χριστού, υπήρξαν ιστορικά πρόσωπα. Μετά την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος αφοσιώθηκαν στη διάδοση της διδασκαλίας του Ιησού Χριστού και αυτό αποτελεί την εξωτερική πλευρά του Έργου, τη γνωστή σε ολόκληρο τον κόσμο.

Εκτός όμως από τη γνωστή του εξωτερική πλευρά, το Θείο Έργο περιέχει και την εσωτερική του Αλήθεια. Ολόκληρο το Έργο του Ιησού Χριστού, όπως πολλές φορές το τονίσαμε, το διακρίνει μια Θεία Τελειότητα. Αυτή η Θεία Τελειότητα θα γίνει κατανοητή με την εξέλιξη και την Πνευματική ανύψωση της ανθρωπότητας.

Και στην περίπτωση των μαθητών Του υπάρχουν σκεπασμένα διδάγματα και λειτουργίες Πνευματικών Θείων Νόμων, τους οποίους θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε και να συντελέσουμε, ώστε το Θείο Έργο να μας γίνει περισσότερο κατανοητό, για να μπορέσουμε να το

τηρήσουμε. Ο αριθμός δώδεκα, που ήταν οι μαθητές, αναφέρεται πάντοτε σε πνευματική πληρότητα. Οι δώδεκα μαθητές αντιπροσωπεύουν τα δώδεκα Κέντρα Ζωής εντός του Ανθρώπου ή τις δώδεκα ικανότητες και παραστάθηκαν ως ζώσες πραγματικότητες.

Όταν ένας άνθρωπος φωτιστεί από την Αλήθεια, έχει καθήκον και επιθυμεί να την εκφράσει, δηλαδή να προχωρήσει στην υπηρεσία της. Ο νους τότε θα πρέπει να έχει τη διάδοση της Αλήθειας ως τον πλέον σημαντικό και κύριο σκοπό της ζωής του ανθρώπου. Οι διάφορες ικανότητες, που είχαν απασχοληθεί προηγουμένως και με κοσμικούς τρόπους και ενδιαφέροντα, τώρα πρέπει να στραφούν εξ ολοκλήρου στα πνευματικά ιδεώδη.

Πρέπει πάντα να γνωρίζουμε, ότι τα υλικά πράγματα και λειτουργίες αντιπροσωπεύουν πνευματικές πραγματικότητες. Το «Εγώ Ειμί» εντός μας, το εσωτερικό Θείο Φως του κάθε ανθρώπου, πρέπει να αντιλαμβάνεται και να βεβαιώνει την Πνευματική Πραγματικότητα των φαινομενικώς υλικών οργάνων και λειτουργιών και να θέτει πάντα ταύτα υπό την Κυριαρχία και Καθοδήγησή του.

Όταν ο νους του ανθρώπου συγκεντρώνεται και απασχολείται με υλιστικότητα και τους σκοπούς και τις βλέψεις της υλικής ζωής, τότε τα Κέντρα Ζωής εντός μας ή οι ικανότητες δεν αναπτύσσονται επαρκώς. Κάθε ικανότητα πρέπει να χρησιμοποιείται για πνευματικούς σκοπούς και ιδεώδη, προκειμένου να μπορεί να εκπληρούται ο Νόμος του Όντος. Έτσι και οι διασκορπισμένες ικανότητες (μαθητές) συγκεντρώνονται και έρχονται σε αναγνώριση του Διδασκάλου (Μάρκ. Γ΄, 7-19).

Αυτά τα δώδεκα Κέντρα Ζωής ονομάστηκαν μαθητές και όχι ακόλουθοι ή πιστοί ή κάτι άλλο, γιατί πρέπει να μάθουν, να διδαχθούν από τον Δάσκαλο, που αντιπροσωπεύεται σε κάθε άνθρωπο με το Θείο Φως, που φέρει εντός του, το «Εγώ Ειμί». Πρέπει να υπαχθούν στις οδηγίες του, να εργαστούν κάτω από την απόλυτη εξουσία και καθοδηγητική γραμμή αυτού του εσωτερικού Θείου Φωτός.

Οι μαθητές αυτοί δεν ζουν μακριά από τον Δάσκαλο, ή έστω κατά διαστήματα απομακρυνόμενοι από τον Δάσκαλο, αλλά Τον ακολουθούν παντού. Δηλαδή και τα δώδεκα Κέντρα Ζωής και λειτουργίες, μέσα στον άνθρωπο, πρέπει κάθε στιγμή και συνεχώς να βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο και τη φωτισμένη διοίκηση του Δασκάλου. Να παρακολουθούν όλες τις εκδηλώσεις Του, τη

Διδασκαλία και τα έργα Του, μέχρι να πληρωθούν από Αυτόν.

Αν ένα Κέντρο δεν υπακούει, τότε έχουμε την Προδοσία του Δασκάλου. Δηλαδή, ανοίγουμε την πόρτα στην υπόστασή μας για να μπουν να Τον συλλάβουν.

Δηλαδή η άρνηση αρχίζει να καταλαμβάνει χώρο εντός μας. Το πιο ευαίσθητο Κέντρο, για να δεχθεί αμφιταλαντεύσεις, είναι το Κέντρο της καρδιάς, όπου εδράζεται η Αγάπη. Η ατελής αγάπη προς τον Δάσκαλο μπορεί να προκαλέσει το θάνατο της Πνευματικής ζωής του ανθρώπου.

Όλα τα Κέντρα, μαθητές, δεν καλούνται σε εγρήγορση συγχρόνως, και ούτε ακολουθούν την ίδια εξέλιξη. Όλοι, όμως, λαμβάνουν την ίδια εσωτερική διδασκαλία. Διδάσκονται τα απόκρυφα της Θείας Νομοτέλειας, μα και της Θείας Νομοτέλειας που αφορά την ψυχή και το πνεύμα τους. «Και έλεγεν αυτοίς· υμίν δέδοται γνώναι το μυστήριον της βασιλείας του Θεού· εκείνοις δε τοις έξω εν παραβολαίς τα πάντα γίνεται» (Μάρκ. Δ΄, 11 και Ματθ. ΙΓ΄, 11).
Τότε μόνο οι μαθητές θα μπορούν να εφαρμόσουν την προτροπή του Δασκάλου: «Εν τω ονόματί μου δαιμόνια εκβαλούσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναίς· όφεις αρούσι· καν θανάσιμόν τι πίωσιν, ου μη αυτούς βλάψει· επί αρρώστους χείρας επιθήσουσι, και καλώς έξουσιν» (Μάρκ. ΙΣΤ΄, 17-18). Δηλαδή, όταν υπαχθούν στο Φως και επομένως διδαχθούν από το Φως, τότε μόνο θα μπορούν να λειτουργούν, να εκδηλώνονται και να ενεργούν σαν να ήταν το Φως.

Το αποτέλεσμα που θα επακολουθήσει είναι μια θαυμαστή μεταλλαγή ή αναγέννηση. «Αμήν αμήν λέγω σοι, εάν μη τις γεννηθή άνωθεν, ου δύναται ιδείν την βασιλείαν του Θεού» (Ιωάν. Γ΄, 3). Άνωθεν είναι μόνον το Φως, και γεννιέται κανείς άνωθεν όταν όλες οι πνευματοϋλικές λειτουργίες του μπουν σε Νέα κατεύθυνση, όταν υπαχθούν σε νέους, δηλαδή σε καθαρά Πνευματικούς Νόμους.

Οι μαθητές περιστοιχίζουν και παρέχουν κάθε δυνατή ευκολία για την ομαλή εκδήλωση του Διδασκάλου.

Πολλοί μαθητές είχαν δημιουργήσει οικογένεια, δηλαδή είχαν αναλάβει υποχρεώσεις στην ύλη, είχαν δημιουργήσει δεσμούς. Καλούνται τώρα αυτούς τους δεσμούς να τους υποβιβάσουν μέχρι του σημείου ν’ αποδεσμευθούν από αυτούς. Προσπαθούν όμως συγχρόνως να καλλιεργήσουν και

να έλξουν προς το Φως τις υλικές αυτές συνδέσεις, καλώντας σπίτι τους, δηλαδή και στον εξωτερικό ναό τους, τον Διδάσκαλο.

«Και ελθών ο Ιησούς εις την οικίαν Πέτρου» (Ματθ. Η΄, 14). Καμιά πτυχή, λοιπόν, της εσωτερικής μα και της εξωτερικής τους υπόστασης να μη μείνει αμέτοχη του Φωτός.

Οι μαθητές - ικανότητες, μέρα με τη μέρα, συνδέονται, δένονται περισσότερο με τον Δάσκαλό τους. Οι αμφιβολίες παραμερίζονται, η πίστη και η αγάπη εδραιώνονται. Πώς θα ελεγχθεί αυτή η νέα κατάσταση; Με τον ανάλογο έλεγχο φυσικά: «Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι τον Υιόν του ανθρώπου;... υμείς δε τίνα με λέγετε είναι;» (Ματθ. ΙΣΤ΄, 13-15), «Σίμων Ιωνά, αγαπάς με πλείον τούτων;» (Ιωάν. ΚΑ΄, 15).

Στις ερωτήσεις κρύβεται ακριβώς ο έλεγχος των δύο ιδιοτήτων ή ικανοτήτων. Στην πρώτη η πίστη, στη δεύτερη η αγάπη. Η πρώτη ιδιότητα είναι ο θεμέλιος λίθος του Πνευματικού Ναού, η δεύτερη είναι ο λειτουργός και μυσταγωγός του. Εντελώς απαραίτητες και οι δύο. Όταν η πίστη κλονιστεί, το Πνευματικό οικοδόμημα καταρρέει, όταν η Αγάπη απουσιάσει, οι στρατιώτες συλλαμβάνουν τον Διδάσκαλο, δηλαδή η υλική κυριαρχία σωπαίνει τη Φωνή του Θεού εντός μας.

Από τα δώδεκα Κέντρα Ζωής, πέντε υπάρχουν στο κεφάλι. Τα πιο γνωστά είναι η υπόφυση και η επίφυση. Ο νους είναι το μεγαλύτερο εργαστήριο του σώματος. Από το νου εξέρχονται οι λανθασμένες σκέψεις, οι ατελείς ιδέες. Σ’ αυτόν υπάρχει ο «Ουρανός», δηλαδή το ανώτατο σημείο, από όπου γίνονται Θείες λήψεις. Είναι το προσφιλέστερο, λοιπόν, πολλαπλό Κέντρο του Διδασκάλου. Είναι ο προσφιλής του μαθητής, που έχει την ικανότητα να λάβει «αποκάλυψη» (Ιωάννης).

Ο Διδάσκαλος όμως, και να συλληφθεί και να σταυρωθεί, στην πραγματικότητα δεν πεθαίνει. Εισέρχεται σε νέα υπόσταση - ενσάρκωση. Αυτό συμβολίζεται με την εισπόρευσή Του στον προσφιλή Του μαθητή Ιωάννη, λίγη ώρα πριν από την αναχώρησή Του. Αφού η προδοσία Του έγινε από το Κέντρο της καρδιάς, καλύπτει Εκείνος αυτή την απώλεια με τη δική Του Αγάπη, ώστε το Πνευματικό οικοδόμημα των δώδεκα μαθητών να γίνει πάλι πλήρες και στεγανό. Η ενέργεια της Αγάπης Του διαποτίζει τον προσφιλή μαθητή, καθιστώντας τον το πρώτο Χριστοποιημένο Πνεύμα. «Ιδού η μήτηρ σου, ιδού ο υιός σου». Η σχέση αποκαταστάθηκε.

Οι μαθητές αργότερα επέλεξαν και δωδέκατο μαθητή, κατόπιν κλήρου (Ματθίας). Δεν αναφέρεται «κατόπιν φώτισης», αλλά «κατόπιν κλήρου» (Πράξ. Α΄, 23-26). Εξωτερικά, λοιπόν, αποκατέστησαν τη δωδεκάδα. Μετά την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, την Πεντηκοστή, κάθε μαθητής έγινε ο ίδιος φορέας Φωτός, Δασκάλου μέσα του, έχοντας πια σε αρμονική λειτουργία τα δικά του δώδεκα Κέντρα Ζωής ο καθένας.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής συμβολίζει την ύψιστη ανθρώπινη αγάπη προς τον Θεό. Ο Ιούδας συμβολίζει το άλλο άκρο, την ανθρώπινη αγάπη προς την ύλη. Συμβολίζει το κέντρο της καρδιάς. Μέχρι την αυτοκτονία του, ήταν η εκδηλωμένη κατώτερη όψη της αγάπης προς την ύλη και την υλική προσκόλληση. Αγάπη στην υλική κυριαρχία και στις υλικές απολαβές και απολαύσεις.

Αποτέλεσμα ήταν η προδοσία του Θείου Εαυτού, του Φωτός - Δασκάλου. Με τη μετάνοιά του και την αυτοκτονία, έχουμε τη μετάνοια για τον παλαιό τρόπο αγάπης, την οποία οδηγεί σε αυτοχειρία. Σκοτώνοντας όμως τον παλαιό τρόπο αγάπης, χωρίς να τον αντικαταστήσει με τη Νέα Αγάπη Θείας Ποιότητας, στερείται της ευκαιρίας να λειτουργήσει, να εκδηλωθεί κάτω από το Δάσκαλο - Φως.

Γι’ αυτό ο Δάσκαλος, το Πνεύμα με το Θείο Φως, φεύγει από το ατελές σκήνωμα και επανέρχεται στο Θείο Βασίλειο της Καταγωγής Του.

Όταν ο Ιησούς συνελήφθη και μετά τις γνωστές σας διαδικασίες στο Συμβούλιο των Φαρισαίων και ενώπιον του Πιλάτου, οδηγήθηκε στον Γολγοθά προκειμένου να σταυρωθεί. Από τη στιγμή της σύλληψής Του, άρχισε να υποστέλλεται εντός Του η Θεότητα, ώστε στον Σταυρό οδηγήθηκε ο Ιησούς, το ανθρώπινο στοιχείο του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Υποσταλείσης της Θεότητας εντός του Ιησού, οι μαθητές έχασαν τον σύνδεσμό τους και παρέμειναν μετέωροι. Δεν επρόδωσαν τον Χριστό. Το ίδιο συνέβη και με τον Πέτρο. Και αυτός αυτομάτως έχασε την επαφή του με τον Χριστό. Επομένως, όταν δήλωνε στις επανειλημμένες ερωτήσεις που του γίνονταν, ότι «δεν γνωρίζω τον άνθρωπο», δεν πρόδιδε τον Χριστό. Η πίστη δεν φτάνει στο σημείο της προδοσίας ποτέ. Όταν ήρθε η φώτιση και αποκαταστάθηκε η ένωσή του με τον Χριστό, η πίστη εδραιώθηκε και λειτούργησε εκ νέου.

Αυτό συμβαίνει όταν η πίστη στηρίζεται σε ανθρωπόμορφες καταστάσεις. Όταν είναι ενωμένη σωστά με τον Χριστό, δεν προδίδει τον Διδάσκαλο, γιατί τότε θα μπορούσε να Τον είχε προδώσει και στο Έργο Του. Στις τρεις αρνήσεις του, αρνήθηκε και τις τρεις κατώτερες υποστάσεις του ανθρώπου, το φυσικό, το συναισθηματικό και το κατώτερο διανοητικό σώμα. Η πίστη του δεχόταν επαφή, επέτρεπε μόνο με σώμα Χριστού, με τη Θεότητα, όχι με τα κατώτερα σώματα.

Επομένως είναι απάρνηση των τριών κατώτερων στοιχείων του ανθρώπου, και μόνον όταν γίνει αυτή η απάρνηση, μπορεί να πραγματοποιηθεί η Χριστική κατάσταση εντός του ανθρώπου. Ο αλέκτωρ συμβολίζει την υλική αφύπνιση, επομένως η άρνηση ήταν επιβεβλημένη για ν’ αποκαλύψει τη λειτουργία ενός Θείου Νόμου και για να εξηγήσει για ποιον λόγο κατ’ εξαίρεση είπε σ’ αυτόν το μαθητή ο Κύριος, ότι επ’ αυτού θα οικοδομούσε την Εκκλησία Του.

Η Αγάπη είναι το μέσο που θα μας οδηγήσει από τις κατώτερες καταστάσεις στις ανώτερες. Ο Πέτρος δεν πρόδωσε μεν τον Χριστό, αλλά αρνήθηκε τον Ιησού, τουτέστιν τον άνθρωπο. Δηλαδή, εκείνη τη στιγμή υπεστάλη στον Πέτρο η αγάπη του και για τον άνθρωπο. «Ουκ οίδα τον άνθρωπον» (Ματθ. ΚΣΤ΄, 74).

Μπορεί κανείς να έχει αποκόψει επαφή με τα κατώτερα σώματα και να βαδίζει για ατομική επαφή με τον Χριστό, αν όμως έχει αποκοπεί μέσα του η Αγάπη για τον «πλησίον», τότε απαρνείται αντίγραφα Κυρίου. Αυτή την έννοια και τον συμβολισμό έχει η άρνηση από τον Πέτρο του Ιησού. Τότε παραμένει στάσιμος και για να αποκτήσει πάλι τη δυνατότητα επαφής με Χριστό, ή φώτισης ή Θεοπνευστίας, πρέπει να μετανοήσει μέχρι δακρύων. «Και εξελθών έξω εκλαυσε πικρώς» (Ματθ. ΚΣΤ΄, 75).

Ο Ιωάννης είχε σε έξαρση την αγάπη, η οποία τον βοήθησε να μεταπηδήσει αμέσως σε γέννηση Λόγου, Κυρίου, εντός του. Γι’ αυτό και ο Κύριος επί του Σταυρού είπε: «Ιδού η Μήτηρ σου, ιδού ο Υιός σου», γιατί μέσα του ο Ιωάννης είχε Υιόν.

Η Αγάπη όμως δεν είναι τα δυνατά φτερά, που μπορούν να μας οδηγήσουν στη Θεοπνευστία, αν δεν έχουν το στέρεο υπόβαθρο της αποκοπής των κατώτερων στοιχείων. Γιατί μπορεί ν’ αγαπούμε, και έμπρακτα ακόμη, αλλά η ατομική μας καλλιέργεια να υστερεί.

Ο Πέτρος συμβολίζει την ομαλή, σταθερή, εξελικτική πορεία μας, η οποία όμως δεν πρέπει να κάνει το λάθος, όταν φτάσει στα μισά του δρόμου, ν’ απαρνηθεί τον «πλησίον». Γιατί τότε, πάντοτε, ακολουθούν δάκρυα μετανοίας.

Ο Ιούδας επιβαρύνεται, γιατί αρνήθηκε τον Ιησού Χριστό, σε στιγμή πλήρους της Θεότητάς Του. Επομένως απαρνήθηκε τον Θεό και γι’ αυτό καταλογίζονται τα μέγιστα σ’ αυτόν. Απέβαλε το πνευματικό του ένδυμα ο Ιούδας και απέρριψε τη Βάπτισή του και εισήλθε από την πόρτα των Ουρανών προς την ύλη. Αποτέλεσμα αυτής της καθόδου από τη θύρα των Ουρανών, είναι η προδοσία του Χριστού και ο θάνατος του Χριστού εντός του.

Θανόντος του Χριστού εντός του Ιούδα, το σκήνωμα, η προσωπικότητα, μένουν κούφια και έτσι καταλήγει στην αυτοχειρία, γιατί πλέον δεν έχει Ζωή εντός του. Τα χρήματα που έλαβε, συμβολίζουν την έλξη του υλικού επιπέδου και ο αριθμός τριάκοντα, όσα ήταν τα αργύρια που έλαβε, συμβολίζουν την έλξη του προς τον Κύριον προ της Βαπτίσεώς Του (ηλικίας 30 ετών), προ της ενσωματωθείσης Θεότητας.

Ο Κρανίου τόπος συμβολίζει ακόμη το άδειο κουφάρι, χωρίς ζωή. Είναι ο τόπος της Σταύρωσης και της Θανάτωσης του Χριστικού Στοιχείου εντός του ανθρώπου (Ιούδα).

Οι άλλοι μαθητές μπήκαν από την άλλη θύρα, της αποδέσμευσης από κάθε ανθρώπινη αρχή, και μόνον όταν επανήλθε η Χάρις της Ένωσής τους με τη Θεότητα, την Πεντηκοστή, όδευσαν εκ των κάτω προς τα άνω. Δεν θα μπορούσαν να περάσουν από αυτή τη θύρα όσο καιρό ζούσε ο Κύριος, γιατί το ανθρώπινο στοιχείο, που υπήρχε στον Κύριο, τους εδέσμευε. Μόνο μετά την Ανάστασή Του, που αποκαταστάθηκε ως Θεός και ως Θεός τούς έλουζε με το Φως Του, μπόρεσαν να εισέλθουν στη Βασιλεία του Θεού.